

Warszawa, dnia 15 lutego 1952 r.

B27k 5/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 34638

Kl. 38 h, 2/01

Inż. Sebastian Podlowski

(Głuchołazy, Polska)

Sposób ochrony i zabezpieczenia materiałów drewnych przed wpływami atmosferycznymi oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu

Udzielono z mocą od dnia 20 września 1950 r.

Znane są różne sposoby konserwacji drewna okrągłego i tarcicy przed zmiennymi warunkami atmosferycznymi. Najstarszym i dotychczas stosowanym sposobem jest, jeżeli chodzi o okrągłak, pobielanie wapnem czoł dłużyc i kłoców liściastych złożonych w mygły na placach. Odnośnie tarcicy stosuje się stary sposób „listewkowania” czoł poszczególnych desek wszystkich wymiarów, specjalnie tarcicy liściastej.

„Listewkowanie” polega na tym, że na czoła desek, bezpośrednio po przetarciu okrągłaka, nabija się krótkie listewki, które mają zabezpieczyć tarcicę przed pęknięciami czołowymi. „Listewkowanie” każdej deski o grubości od 20 do 100 mm jest całkowicie nieopłacalne ze względu na wysokie koszty materiału i robocizny i w rezultacie nie daje gwarancji racjonalnej konserwacji. Pobielanie czoł okrągłaka jest również

nieopłacalne z uwagi na koszty wapna i robocizny, jeżeli przyjmie się, że każde czoło okrągłaka winno być zabezpieczone.

Według wynalazku stosuje się zamiast środków wyżej wymienionych osłony sporządzone z desek. Osłony powinny być wykonane o jednym wymiarze, czyli znormalizowane, tak żeby służyły równocześnie do podanych wyżej czynności tartacznych. Przy stosowaniu na składach tarcicy sztapli polsko-szwedzkich wymiary osłon powinny być sporządzone według wymiarów $3 \times 0,73$ m. Wymiary osłon zasadniczo są dowolne, ważne natomiast jest, żeby wykonanie ich było mocne, a całość lekka i łatwo przenośna. Osłony sporządza się w ten sposób, że na dwie listwy o długości 3 m nabija się poprzecznie deseczki sosnowe lub świerkowe grubości 10 — 12 mm, szerokości zaś 10 cm,

w odstępach co dwa cm (fig. 1). Najlepiej użyć do tego celu odpadów po produkcji skrzynek cienkościennych.

Przy konserwacji tarcicy liściastej o grubości 20 — 39 mm stosuje się osłony, jak pokazano na fig. 2. Osłony te, spełniające rolę „parawanu” ochraniającego przed zbytnim nasławieniem słonecznym, ustawia się przed czołem ułożonego stosu z tarcicą. Przez ocienienie ściany czołowej stosu stwarza się warunki umożliwiające jednakowe i systematyczne wysychanie czoł desek. Pozostawione w osłonie przerwy między deseczkami ułatwiają konwekcję i wymianę powietrza, przeciwdziałając gromadzeniu się wilgoci i eliminując początki powstawania grzybní.

Osłony takie ustawia się przed stosem umocowując górną ich listwę przy pomocy drutu tak, ażeby między osłoną a czołami desek pozostała odległość 10 — 20 cm.

Jeżeli chodzi o konserwację tarcicy liściastej o grubości powyżej 39 mm, to bezpośrednio po przetarciu okrągłaka, brusy przerzyna się na pile tarczowej wzdłuż osi rdzenia na dwie części, jak pokazano na fig. 6. Przecięcie w ten sposób brusa eliminuje napęcia, jakie w nim tkwią, które przy suszeniu spowodowałyby rozłupy i pęknięcia strzępiaste. Tak przygotowane połówki brusów układa się w normalne stosy, zakrywając czoła podobnie jak przy tarcicy cienkiej według fig. 2

Następnie osłony takie stosuje się w trakcie układania tarcicy w stosy o dużej pojemności 25 — 30 m³, specjalnie polsko-szwedzkie. Silne nasławienie słoneczne i ciepły wiatr w miesiącach letnich powodują w świeżym drewnie wysychanie górnej warstwy, podczas gdy wnętrze drewna jest mokre. Następstwem tego jest paczanie i pęknięcie górnych warstw, podobnie jak przy źle prowadzonym sztucznym suszeniu. W związku z tym stosuje się takie osłony do nakrywania wierzchnich warstw w trakcie budowania stosu do czasu jego ukończenia i pokrycia dachem (fig. 5).

Te same osłony stosuje się w miesiącach letnich przy zabezpieczeniu okrągłaka przed pęknięciami promieniowymi na przekroju poprzecz-

nym i zewnętrznymi słonecznymi. Osłony ustawia się przed czołami okrągłaków złożonych w mygły (fig. 7). Warunkiem powodzenia zastosowania osłon w tym przypadku jest zachowanie przewiewności mygieł przez budowanie ich na podkładach w wysokości 40 — 50 cm od ziemi.

Przy stosowaniu osłon do zabezpieczenia czoł stosu tarcica musi być układana na przekładkach prostokątnych umieszczonych równo z czołem stosu (fig. 2). Przy układaniu warstw tarcicy na przekładkach, jak pokazano na fig. 3, tj. wysuniętych, zachodzi możliwość magazynowania się wody deszczowej i przy zastosowaniu osłon wyparowanie jej będzie postępowało wolno.

Zastrzeżenia patentowe

1. Sposób ochrony materiałów drewnianych przed wpływami atmosferycznymi, znamieny tym, że stosuje się osłony wykonane z listew długich oraz umocowanych poprzecznie w odstępach co 2 cm deseczek, szerokości 10 cm, grubości 10 — 12 mm, do zasłaniania czoł stosów z tarcicą liściastą lub iglastą o każdej grubości zamiast listewkowania.
2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że brusy liściaste o grubości 39 mm i wzwyż przerzyna się po przetarciu na pile tarczowej wzdłuż osi rdzenia, a następnie układa się połówki w stosy i zasłania tymi osłonami czoło stosu.
3. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że osłony te stosuje się przy zakrywaniu wierzchnich warstw desek w trakcie budowy stosów z tarcicą o różnych grubościach do czasu założenia dachu.
4. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że osłony takie stosuje się do okrywania czoł zmygławanych dłużyc liściastych i iglastych ustawiając je przed czołami dłużyc.
5. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że osłony takie stosuje się przy zabezpieczaniu okrągłaków przed pęknięciami słonecznymi zewnętrznymi, zakładając je na wierzchnią warstwę mygieł z dłużycami, które spełniają rolę dachu.

Inż. Sebastian Podłowski

